

Emily Beynon:

'De vrijheid om dingen naast het orkest te doen is erg belangrijk'

Het Nederlands kent voor haar nauwelijks nog geheimen, solofluitiste Emily Beynon is moeiteloos ingeburgerd. Heimwee naar haar geboorteland heeft ze dan ook nooit gehad. 'Ik ben er zo vaak', verklaart ze. 'Met het orkest en als gastdocent aan de Royal Academy of op bezoek bij mijn ouders. Voordat ik in Amsterdam kwam, had ik vier jaar in het Glyndebourne Touring Opera Orchestra gespeeld, daarna nog kort in het BBC National Orchestra of Wales. In die tijd heb ik ervaren dat het leven van een orkestmusicus in het Verenigd Koninkrijk niet gemakkelijk is: vaak niet meer dan één of twee repetities, en dan meteen concert. Grotendeels door geldgebrek. Wat we hier nu zien gebeuren, het wegvallen van subsidies, is daar zo'n dertig jaar geleden al begonnen. Gelukkig kunnen wij als Concertgebouworkest voor elk concert zo'n vier ochtenden repeteren en hebben dan ook nog de luxe dat altijd in Het Concertgebouw te mogen doen.'

GEOLIEDE MACHINE

Als kind van muzikale ouders heeft Emily altijd geweten dat muziek belangrijk in haar leven zou zijn. Toch was dwarsfluit niet haar eerste keuze; viool wilde zij spelen. Teleurgesteld dat zij daar niet in slaagde, zocht zij haar heil bij de oude dwarsfluit van haar vader. 'Ik kon er aardig geluid uit krijgen en had eigenlijk het gevoel dat die fluit mij gevonden had. Later, op het Royal College of Music, heb ik ook nog harp gestudeerd, maar harpiste is zo'n eenzaam beroep. Ik voel me prettiger in een groep.' In de fluitgroep van het Koninklijk Concertgebouworkest voelt zij zich dan ook helemaal thuis.

Haar behoefte aan een vast contract luidde haar vertrek uit het Verenigd Koninkrijk in. Doordat solofluitist Jacques Zoon naar het buitenland was vertrokken, was het Concertgebouworkest de eerste optie. 'Ik dacht: dat proefspel win ik nooit', lacht ze. 'Het leek me

vooral een heel goede ervaring. Maar tot mijn verbazing werd ik aangenomen. Het was wel even wennen, want ik kwam terecht in een zaal die ik niet kende, in een blazers- en fluitgroep als een geoliede machine: collega's die al jarenlang samen op dat podium zaten. Ik was 25 en herinner me nog dat fluitiste Cecilia Oomes verbaasd uitriep: "Ik speel sinds 1972 in het orkest, bijna net zo lang als jij leeft!" Het verloop onder de orkestleden is nu groter dan destijds. Dat kan om persoonlijke redenen zijn, maar misschien zouden we musici wel langer hier kunnen houden door bijvoorbeeld contracten anders op te stellen, al besef ik dat dat heel ingewikkeld zal zijn. Maar de wereld is geglobaliseerd, anders dan toen die contracten werden opgesteld. De vrijheid om dingen naast het orkest te doen is erg belangrijk, maar die is beperkt als je in principe oproepbaar moet zijn. Voor een recital of soloconcert mogen we gelukkig wél vrij vragen. Daarvoor maak ik lang van tevoren afspraken met mijn collega Kersten McCall, want een van de twee solofluitisten moet altijd op zijn post zijn.'

FLUITACADEMIE

Met de oprichting van de Nederlandse Fluit Academie (Neflac) ging een lang gekoesterde wens in vervulling. 'Ik heb elf jaar fluitles gegeven op het conservatorium in Den Haag, en twee jaar orkestpartijlessen in Amsterdam. Toen het niveau in Den Haag steeds hoger werd maar zich steeds minder Nederlanders meldden, besloot ik ermee te stoppen. Want juist het opleiden van jonge Nederlandse fluitisten was voor mij een van de redenen geweest om les te gaan geven. Bij toeval kwam ik kort daarna in contact met Suzanne Wolff, een zakenvrouw en amateurfluitiste. Net als ik wilde zij iets doen voor jonge Nederlandse fluitisten. Samen kwamen we op het idee een zomercursus te organiseren voor veertien- tot achttienjarigen – inmiddels ook voor dertienjarigen –, een kwetsbare leeftijd waarop veel jonge musici afhaken.

Voor middelbare scholieren organiseren we

ORKESTLID

een kennismakingsdag en er worden vijftien van hen voor de cursus geselecteerd. Het leek me zinvol ook oudere fluitisten uit te nodigen – ik geef masterclasses over de hele wereld en voor één keer mochten ze ook naar mij toe komen! Uit die twee groepen is de Nederlandse Fluit Academie ontstaan. Op Landgoed Rhederoord bij Arnhem konden we, dankzij de nodige sponsorgelden, in 2009 onze eerste achtdaagse zomercursus geven voor in totaal 27 fluitisten. Nu organiseren we vier verschillende cursussen per jaar, is de doelgroep uitgebreid met de F'jes (negen- tot twaalfjarigen), en geven we zes concerten per jaar met ons eigen Neflac Ensemble – 25 getalenteerde cursisten uit alle Neflac-jaren. Maar hoogtepunt blijft de Zomeracademie, met ons slotconcert in de Kleine Zaal van Het Concertgebouw. Het contact met andere jonge fluitisten is enorm stimulerend: ze leren van elkaar en van de oudere, meer ervaren cursisten, en hebben net als ik de tijd van hun leven!

Zondag 9 november viert de Nederlandse Fluit Academie haar vijftigjarig bestaan met een bijzonder concert in Tivoli Vredenburg. 'We willen het grootste fluitorkest van Nederland vormen', legt Emily uit. 'Zo'n vijfhonderd fluitisten van alle leeftijden, gevorderd of niet, iedereen mag meedoen en met z'n allen spelen we de wereldpremière van het stuk dat Wil Offermans schrijft voor dit mega-orkest. De hele fluitsectie van het Concertgebouworkest komt spelen, en natuurlijk het Neflac Ensemble. Stersolisten zijn Roberta Alexander en Thijs van Leer. Het wordt echt een geweldige happening!'

VAKMANSCHAP

Neflac is een schoolvoorbeeld van de vele activiteiten die de musici van het Concertgebouworkest naast hun orkestwerk ontplooiën, zowel op het gebied van educatie als van kamermuziek. Wat dat laatste betreft is Emily dan ook heel blij 'dat we als orkest nu een speciale kamermuziekcoördinator hebben, want het spelen van kamermuziek is een essentieel onderdeel van ons vak. Ik

DE INSTRUMENTEN VAN EMILY BEYNON

'Mijn allereerste fluit, de oude fluit van mijn vader, vond ik op zolder toen ik een jaar of tien was. Daarna zijn er heel veel gevolgd, maar mijn lievelingsfluit is een Louis Lot, een Frans instrument uit 1903, waar ik nog af en toe op speel. In het orkest speel ik op een Altus, een Japanse fluit, geïnspireerd op de oude Franse instrumenten. Ik heb ook nog een Amerikaanse fluit, een Powell, maar die gebruik ik zelden. Mijn collega's hebben allemaal voor Amerikaanse, gouden fluiten gekozen, ik ben de enige die op zilver speelt. Dat is heel persoonlijk, mijn klankideaal en manier van blazen passen gewoon beter bij zilver. En dan heb ik nog een houten fluit van Yamaha [op de foto]. Mijn voorgangers hebben die van de Stichting Donateurs Koninklijk Concertgebouworkest gekregen voor gebruik in bijvoorbeeld de *Matthäus-Passion* en werken van Mozart en Haydn – de metalen fluit kwam pas halverwege de negentiende eeuw in zwang. In het begin kon ik er niks mee, maar dankzij een nieuw kopstuk en nog wat veranderingen door de technicus van Yamaha, voel ik me er nu prima op thuis. Op het laatste concert van Cecilia Oomes hebben we de *Achtste symfonie* van Bruckner met houten fluiten gespeeld, dat klonk echt super.'

maak deel uit van de Kamermuziek Adviesraad. Samen met altviolist Michael Gieler en fagottist Simon Van Holen programmeren we onder meer de Close Up-serie in de Kleine Zaal.'

Ook aan het doorgeven van hun niet geringe vakmanschap wordt door de orkestleden grote waarde gehecht. Al is het natuurlijk niet iedere musicus gegeven een complete academie in het leven te roepen...